

Ujvári Ilona
Muci mami meséi

FÁTYOLTÁNC

Gyermekversek

(...nem csak gyerekeknek!)

Ajánló:

Megint írtam Neked
Egynéhány új verset,
Mert kurta kis meséim
Már talán megkedvelted...

És szeretném hinni azt,
Hogy olvasni lesz öröm -
Ha szebbítik napjaid,
Szívből megköszönöm !

Szeretettel:

Muci mamì.

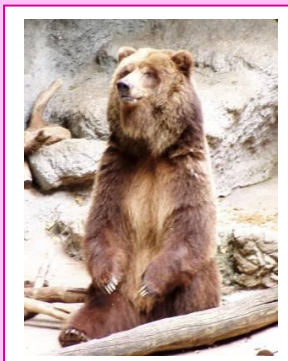
ÁLMOMBAN EGYSZER...

Boldog álmomban egyszer
népszerű gondozó lehettem
egy mesés állatkertben,
hol szabad óráimban
kifutók, ketrecek hús árnyékában
gondtalan írogattam sorra
számtalan gyönyörű versem...

S míg peregtek tollam hegye alól
a szebbnél szebb lírai sorok,
gondolatok,
víg témára váltani
fogukkal oldalam csipkedték
a kedélyes krokodilok...!

Zengő ódáimba Szultán,
a hatalmas hímoroszlán
búsan bömbölt bele,
s telt hangjára kánonban feleltek háreme hölgyei
urukat afelől rögvést biztosítani,
hogyméyen egyetértnek vele ...

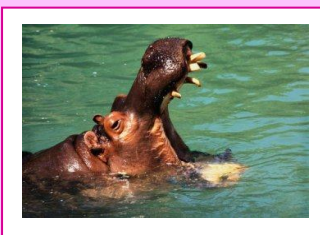

Barátom: Buksi,
a busongó barnamedve
(engemet kényeztetve)
a mancsain hordozott –
és csak Zebu, a virgonc zebbralány
tört néhanapján
az orrom alá borsot,
ha olykor tétlenkedni látva
(csak hogy ösztökéljen buzgóbb munkára)
a hátsómbe rugdosott...

Ám a zárkózott, néma halak
mindenkor segíteni készen csókoltak
homlokomra új és új ihletet –
s a sokszínű madarak
vigaszul lelkesen daloltak
mikoron görnyedeztem mélán
a papírjaim felett...

De őszintén megvallom:
én azért némelykor
még itt is letörtem,
főként, ha jámbor kritikusom, Plútó
– a széplelkű víziló –
ásítózó-egykedvűen fogadta
valamely legújabb,
csodás költeményem...!

S mikor összes művem felolvasván,
(hempergőzve hátán, hasán)
jót röhögött rajtam Csimpi, a kaján majom,
álmaimból felébredtem,
s azon nyomban eltökéltem:
élményeim *csakazértis* papírra vetem –
s az utókorra hagyom!

EGY NAP A SZAVANNÁN

Lári-fári, EleFáncsi,
'Mért kell folyvást trombitálni ?!
Jön a vadász, s meglásd, elejt –
Így bozót, liget hiába rejt...!

Zsiráf Zsófi nyújtja nyakát:
Lombok felett messzire lát.
Bárki jöjjön – tüstént biz' a' –
Foltos cuccát megmutatja...

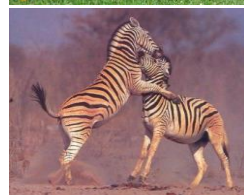
Éhes lehet Tigris Tibi:
Áldozatát lopva lesi –
S ha túl közel merészkedik,
Rajta már csak Isten segít...!

Zebra Zénó nagy csapata
Legelészik erre-arra,
Ráérősen, nem kapkodva –
De éber ám a csíkos-csorda...!

Matyi Majom ugra-bugrál:
Makog, visong, bukfencet hány.
Mások eszén túljár bizton –
S túl van tüstént árkon-bokron...

AntiLopez a vízhez szalad
Végre enyhíteni szomját.
KrokoDini csak ezt várja –
Hát jobb, ha figyel, vagy megjárja...!

ViziLóránt is ott lebzsel,
Ásítózik – útra nem kel,
Csak töri egyre busa fejét:
Vajh' hol is hagyhatta el nejét...?!

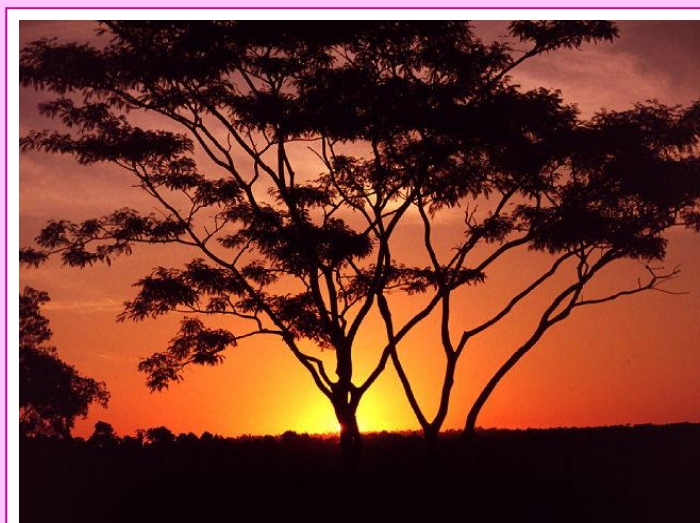

Varacskos Vili odujába
Már alig fér be élte párja.
Próbálkoznak – nem jó mégse:
Egy bővebb lakás, bizony, kéne...!

Ám alászáll a perzselő Nap,
Hűsebbre vált az alkonyat –
A táj népe megkönnyebbül:
Ím, megúszták nagy baj nélkül...

Fejecskéjét mind lehajtja,
Míg újra ébred a szavanna,
S kezdődik az egész újra –
Hogy jusson új nap a kalendárba...

VADÁSZKALAND

Hajnal hasad álmos csendben,
Vadász kuporg kába lesben:
Nehéz feje le-lebillen –
Túl sok látnivaló nincsen...

Várja mégis szerencsáját –
Csak ne volna ilyen sötét!
S ím, zizzen a lomb, reccsen az ág:
Fordul egyet az alvó világ...

A vadász tüstént nagyot durrant:
Puska szólott, nem lágy hangú lant...
S jól visszarúgott az erős fegyver –
Ezt tudnod kellett volna, ember...!

Hanyatt lök, ha nem vigyázol,
S bepiskolódsz portól, sártól.
Most kuncog a táj apró népe –
És elköszönnek integetve...

Így tanakodik már magában:
„Tán volna mégis jobb az ágyban ?!”
S ím, cihelődik belátón végre –
A kalandoknak mára vége...

RINÓ-SZTORI

A rinocérosz vastag bőre
Mint páncél feszül nyakra, főre.
Orrán a szarv erős fegyver –
Féli is mind állat, ember...!

Legelészget komótosan,
Ám robban, amint érzi, baj van...
Jól megkergeti azt, ki méla –
Meg ne tévesszen formátuma!

Mert bármily robosztusnak tűnhet,
Fürgesége mégis meglep,
Ha reád ront a magas fűben –
Hisz' bajnok, ...s nem csak legelésben!

Akit elér, jócskán sápad,
A rinó mikor bök egy párat –
Még akkor is, ha nincs találat,
S a böhöm jószág belefárad...

Így mesélheti majd pár év múltán,
Mi s hogy történt a szavannán:
A rinót egykor mint győzte le –
És nem un bele meséibe...!

AZ ÖREG STRUCC TANÁCSA

Fiát okítja az öreg strucc:
– Mire jó a túlzott pucc ?!
Többet ér, ha gyorsan futsz,
Mint az a sok léha cucc...

Épp' elég, ha szép a szemed,
Vagy dús tollaid meglengeted –
Meglásd, máris nyert lesz ügyed:
Párod biztosan meglelheted...!

Ám akkor aztán jól vigyázz:
Örömrre ne jöjjön gyász –
Ha rajongásod csak hitvány máz,
Majd újra egymagadban jársz...!

MONGÚZÉK NÉPE

Nagy virgonc a kicsi mongúz –
Nem semmi e kis gézengúz!
Egyszer fürge, mint a villám,
Majd hirtelen dermedten áll...

Igen bátor bármily csöppnyi:
Tud ám kígyót is fogdosni!
Skorpió sincs nyugton tőle –
Vadászik rá nyakra-főre...

Mindig népes családban él,
Hol törvény az, mit a mama kér.
Ellenkezésnek nincsen helye –
Vagy meggyűlik a baja vele...!

A kicsinyeknek ovijuk van:
Föld alatti járatokban
Bújnak, nőnek, ügyesednek –
Óvják őket az idősebbek.

Mígnem beállhatnak a nagy csapatba –
És kezdődhet a felnőtt móka:
Kíváncsiságuk határtalan,
S le nem győzhetők gyorsaságban!

Eszességük bárkit meglep,
És elképesztő, mily szervezettek:
Szenzációs vadászok együtt –
S még példátlan az éberségük!

Mindig van, ki áll őrséget –
A többi biztonságban lehet!
Vigyázzák egymást váltakozva,
Ezért ritkán jutnak bajba.

Viszálykodás köztük sosincs:
Az összetartás, mint erős bilincs
A családot úgy tartja össze –
S él boldogan mongúzék népe...

HA KITÖR A KROKODILI...

A vén krokodil mikor bekattan,
Azt mondják, hogy szörnyű baj van!

Ahogy csapkod körbe-körbe,
Pezseg a víz körülötte...

Egykönnyen mert nem nyugszik meg,
Hát jobb, ha inkább nem ingerled!

Hisz' nála sose lehet tudni,
Hogy meddig tart a krokodili...?!

SZÉPSÉGES VESZÉLYEK

A vipera nem túl édes –
Úgy tartják, hogy folyton mérges.
Nos, bármily szép is, kerüld inkább:
Ne keresztezd soha útját!

A csörgőkígyó sem épp kedves –
Megrémít, ha farka verdes.
Így jelzi, hogy támad mindjárt,
S bár futni szégyen, olykor nem árt!

Kobrával sem jó cicázni –
Bizony, megtörténhet bármi...!
Az előítélet nem téves:
A kígyó kicsi vagy nagy,
mind veszélyes!

AZ ANAKONDA CSALÁRDSÁGA

Oly hosszú az anakonda,
Hogy be sem látni, hol a farka ?!
Kígyózva ha tekergőzik
Minden élő halálra rémít...

Amily izmos, telt a teste,
Olyan kicsiny hozzá feje.
Ám száját óriásra tátja –
Csúf egy látvány, igen fránya!

Meglehet, hogy szép a bőre,
De ne óvakodj közelébe,
Mert szeretete túl fullasztó –
Hát tapasztalni nem volna jó...!

A BOA CSODÁLATA

Bitang erős ám a boa –
Ne öleljen téged soha!
Kiszorítná a szuszt belőled:
E pompás jószág nem mókás öleb...

Tekergőzik kényelmesen,
Zsákmányra vár türelmesen,
Mert ő sohasem ideges –
Annál inkább, akire les...!

Már persze, ha észreveszi,
Hisz' mintázata nagyon rejti.
S bár e pára nem akármilyen,
Jobb képernyőn át megcsodálni!

A DELFIN BARÁTSÁGA

A delfin mikor mosolyog rád,
Érzed, máris szebb a világ,
Mert ő valóban igaz barát –
Hát nem is kívánsz nagyobb csodát...

Vidít pajkos játékaival –
Ragadja szívedet magával
Olyan gyengéd, kedves bájjal,
Amit senki túl nem szárnyal!

Boldog vagy mindig, ha látod –
Az élményt izgatottan várod.
Hogy felderítsen, megtesz mindent:
Akár röppen s bukfencet vet...

Ha bajba jutnál, segít rajtad:
Akit kedvel, benne bízhat.
Számíthatsz rá, biztos megment –
Így delfint ember csak szerethet!

KENGURU GURU INTELMEI

Kenguru guru arra bíztat:
Tanuld meg ám jól a szívtant –
Vezéreljen szín szeretet,
Mely mindig győz az önzés felett!

Mondod: nincs is szívtan óra ?!
Nincs ehhez szükség iskolára...
Nos, azt kell tudnod: csak ha szeretsz,
Tényleg boldog akkor lehetsz!

Ki úgy véli, elég kapni,
Idővel majd annak annyi...!
De pár év múltán észbekap:
Egy barátja sem maradt!

Bármerre jár, nincs, ki várja,
Vendég sose zörget reája.
Elkerüli minden derű,
Még pillantása is keserű...

S mert csakis önmagát szerette,
Az érzést meg nem ismerhette,
Hogy mily nagy öröm adni másnak –
És tudni, hogy jószívvel látnak!

AZ ÁLLHATATOS TEVELÉLEK

Tevekaraván a sivatagban
Békésen poroszkál,
A perzselő napkorong már araszol alá,
A hőség mégsem hátrál.

Ők mégis mennek, mendegélnek:
Talán sohasem pihennek –
S így messziről nem látni rajtuk
Szinte semmilyen érzelmet...

Az egyetlen, mit tapasztalni,
A csendes, nyugodt kitartás –
De nézz szemükbe, s elmond mindent
Az a fáradt pillantás...!

Mely mégis derűs és türelmes,
Azt sugallja: ez az élet...
Lehet nehéz – ám nem törik meg
Az állhatatos tevelélek!

ZSEBI MAMI ÉRVELÉSE

Zsebi bébit mamikája
Beteszi az erszényébe,
S mert több hely ott így nem marad már,
Talán ezért nincsen pénze...

Zsebgyerkőc hát acsaroghat:
„Csoki, ...süti, ...fagyi kéne!”
Nos, minderre majd akkor telik,
Ha nem lurkóval lesz zsebe tele...!

MATYI MAJOM KIENGESZTELÉSE

Matyi majom megsértődött,
Mert hogy fintorogtam –
Azt gondolja: csúfolom csak,
Ezért grimaszkodtam...

Igyekszem kiengesztelni:
„Bocs’!
... csavarja orrom nátha.”
Matyi mégis hajthatatlan –
Hiszi, hogy van igazsága...

Mert mégsem járja gúnyolni őt,
Ha bármilyen is legyen –
Én pedig bocsánatáért
Még darabig magamat törhetem...!

A SASFIÓK CÉLKITŰZÉSE

Sasfiók ül fenn a szirten:
Ki rálehetne, senki sincsen...
Már megkoplalta vacsoráját –
Nagyon várja hát a mamát!

Sok finomságot hoz majd neki:
Kis fiacskáját megeteti,
Gondozza, óvja, amíg felnő,
És övé lesz az ég s a felhő...!

Egek királyaként repül fel:
Vad szelekkel birokra kel,
Röppen, szárnyal nagy magasba –
Rá büszke lesz még sasmamija!

A TOBZOSKA SZOMORÚSÁGA

Fura szerzet a tobzoska –
Nem túl előnyös a formája!
Bár kissé ijesztő e kicsi jószág,
Mégis szelíd, ha húzza is ág...

Azt hihetnénk, ő egy rémség:
Mert pikkely fedi egész testét.
Így olyan, mint egy mini sárkány –
De szívében nincs semmi ármány!

Csak végtelen sok keserűség,
Hisz' nem segíti őt a nagy ég:
Simogatást hiába vár –
Néki ennyi öröm sem jár!

Oly bús tehát szegény lelke:
Egy jó szó azért csak-csak kéne,
Meg olykor csöppnyi kényeztetés –
Nem kell sok, elég egy kevés...!

Ám mert külleme elég riasztó,
Tudja: nem kedvencnek való,
S még királylányka sem menti meg –
Hát nem ok nélkül kesereg...

HÁROM BOCSOK EGYEZSÉGE

Valamikor réges-régen
Élt három kis bocs egy mesében.
Bocsi, Locsi, Tocsi maci
Mind szerettek hancúrozni.

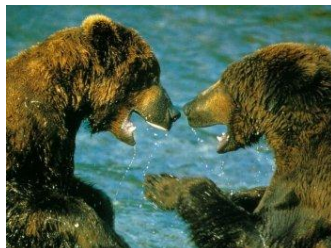
Birkóztak vagy fára másztak –
Vége sem volt a vígságnak...
Voltak hárman nagy barátok:
Amilyenre ti is vágytok.

Csak elvétve ellenkeztek –
Ha leltek némi lépesmézet.
Az első nyomban így szólt: „Bocsi,
Mézem ne merd elorozni...!”

De Locsi máris nyelvelt vele –
Vágyott ő is lépesmézre!
Nos, annyiban a vitát Tocsi sem hagyta:
A csemegét mancsukból kiragadta...

A lendülettől – szegény pára – le is toccsant tüstént,
Hiába is szépítgetnénk, az eset az megtörtént!
Ám mivel a három bocsok egymást mégiscsak szerették,
Buksijukat összedugták – a dolgot meghányták-vetették.

S megállapodtak, acsargásnál csak-csak jobb a békesség –
A mézet meg ha jól beosztják, mindhármuknak lesz elég!
Ím, hát boldog véget ér így ez a maci mese:
Bocsi, Locsi és Tocsi bocsok mézédese története.

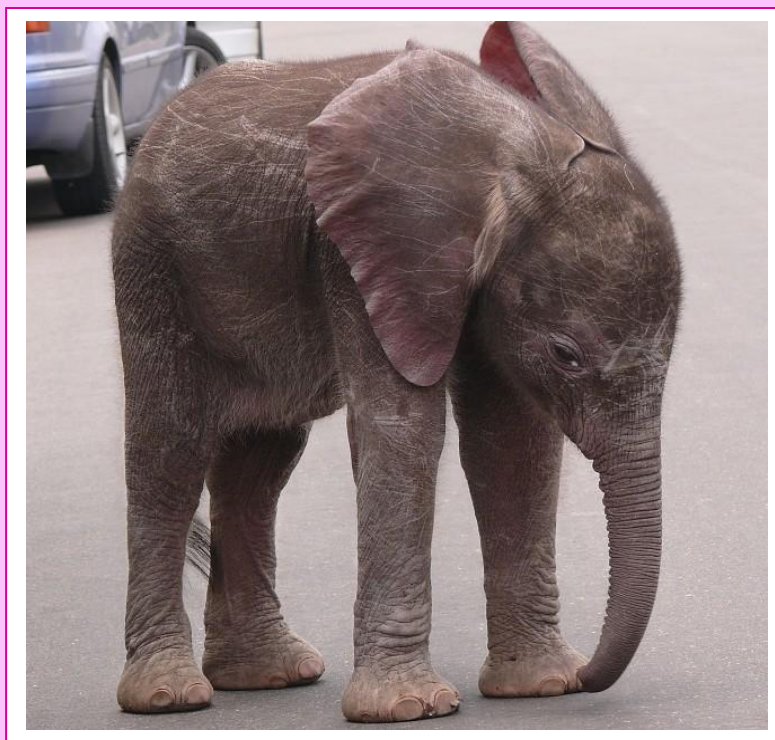

ROZMÁR PAPA ÉS A PEDAGÓGIA

Rozmár papa nagy bajusza
Szinte meg se rezdül arra,
Hogyha dünnyög ő alatta,
Mert fiacskája felbosszantja.

De hogy értse mégis a szentenciát,
Kimutatja ám a fogát...
Megvillantja nagy agyarát:
Hisz' az apja ő – nem kerge barát!

Rozmár fiú vacog tüstént,
Odébb is áll – majdnem önként...
Ez az eset pont most történt,
Mégis vallja: kicsit sem félt...!

MAMUTSZELLEM

Böhöm nagyra nőtt a mamut –
Nem mondok ám sose kamut!
Szőrbekecse mint a pamut,
Úgy óvta a nagy agyarút...

Kegyetlen volt minden óra
Az ő idején: kelt zimankóra,
S botorkált, ment fagyba' - hóba' –
Folyton korgott hát a gyomra...

Ki is halt a szegény pára,
Csak ritkán lelni csontvázára.
Testálta jussát az elefántra –
De hírlik: őt is balsors várja...!

Ám nem fagy, *ember* lesz a veszte –
Nem számíthat kíméltre!
Olykor látni, csordul könnye:
Ha mamutszellem lengi körbe...

FORGÓSZÉL

Félelmes fellegek futnak fenn felettem –
Fekete formákra felnézek félszegen:

Fekszenek fázósan fulladozó fákra –
Felszippanant forgószél förtelmes falánksága...

FÁTYOLTÁNC

Fátyoltáncot lejt a lepke,
Szép jelenség: bájos, lenge.
Felröppen a levegőbe –
Elbűvölő kecsessége!

Bámulja őt fű, fa, virág:
Megpezsdül az egész világ.
A hangulat már csúcspontra hág,
Szívük könnyű – most nem húz az ág...!

A szabadság táncol ott fenn
Kis pillangó jelmezében.
S már ringnak együtt lelkesülten –
Hiszik: el többé tán' sose rebben...

A KIS KOLIBRI ERÉNYEI

A csöpp kolibri helyben lebeg:
Vizsgálja sorra a kelyheket,
Hogy melyik virág mit tartogat –
Nektárt avagy kis bogarat?

Mind végig kóstolgatja aztán,
Míg tartja magát rezgő szárnyán.
Oly ügyesen csemegézzet,
Hogy sose láttam én még ilyet!

Nála nincs ügyesebb madár egy se,
S hozzá mily színpompás a külleme...!
Így e csöppség nagy-nagy bajnok –
Ha kérdeztek, én rá szavazok!

KIRÁLYI PÁVA

Királyi madárként a páva
Büszke lehet önmagára:
Parádézik ezernyi színben –
Tolla ragyog szivárvány fénnel.

Bóbitája műalkotás –
Csodásabbat nem visel más!
A formája is olyan nemes,
Hogy bajban van, ki szebbet keres!

Ám legfőbb kincse mesés farka:
Kápráztat, ha megmutatja!
Mint legyezőt teríti szét –
Csak bámulod száz színes szemét...!

Hogy nem akárki, azt ő is tudja –
Ezt mozgása is igazolja:
Kimérten, méltósággal lépked,
Ám röptének ad magas ívet!

Olykor van, ki utánozná,
Mert véli: fogható nincs hozzá –
De feszíthet bár páváskodva,
Még nyomába sem érhet soha!

TENGERI CSODÁK

Két fókafi úszik versenyt,
Felfedezni már a tengert.
Tudják: csodás birodalom –
Nincs hát bennük riadalom.

Nagy csapat kis halra lelnek –
Ám anyjuknak ők csak egy nyelet...
Szájba veszi kicsinyeit:
Ellenségtől így menekít...

Tengeri tehén, szárnyas rája,
Megannyi hal: piros, sárga,
Rajzolatuk káprázatos –
De formájuk is változatos!

Kicsiny és nagy, karcsú, kerek –
S mily óriás a bálnagyerek...!
Mégis kedves, oly szelíd:
Hogy bántana, azt el ne hidd!

Tengeri csikó, sün meg csillag
Ez édenkertben bőven akad...
Benépesítik mind a vizet –
Látni őket csuda remek!

Kagylók, csigák sem hiányoznak –
Oly szép ékei e világnak...
S a korálok jó rejtekhelyek:
Bújócskázni pompás terep!

Ím, előbukkan most egy teknős,
Egyedül jön – mert még nem nő.
Játszanak a kis delfinek:
Tanulni mit, tőlük lehet...!

A medúza már komótosabb:
Csupán lebeg, mint fodros hab.
Tekergőzik a polip karja,
Bár sok van néki – nem zavarja...

Veszély persze itt is akad –
A cápa olykor igencsak vad!
Ha felbukkan a homály mögül,
Minden élő elmenekül...

A homokba a rák is gyorsan
Jól befúrja magát –
Szól: „Ökelme rákolló helyett
Nyeljen inkább zsenge hínárt!”

S mert immáron valahára
A főkafiak hazatérnek,
Ezért én is befejezem
E tengeri mesémet...

Anyukájuk várja őket:
A kalandnak most vége –
Nos, hagyni kell az élményekből
Még jónéhány hétre!

De egyszer délebb, a sarkvidéken
Ha szétnéznek a kis főkák,
Akkor biztos elmondom majd,
A két csibészke mit is lát...?

HADD AJÁNLJAM FIGYELMEDBE!

Óceánok óriása
A hatalmasra megnőtt bálna.
Azt gondolnád, tán szörnyeteg,
Látván ez impozáns termetet...

Ám tápláléka az apró plankton –
Abból viszont bőven habzsol!
És nem hinnéd, hogy ő egy észlény,
Pedig okos – szól róla regény,

Mint segíti bajban társát,
S az igaz volt, nem kitalálták.
„Meg kell ölni a bálnát?” a címe –
Mit hadd ajánljak figyelmedbe...!

AZ ALBATROSZ RÖPTE

Az albatrosznak oly szép röpte!
Vitorlázva száll a fénybe:
Rezzenetlen siklik körbe,
Vagy távolhívó messzeségbe...

E pompás madár csak földön rab:
Nagy vizek felett, felhők alatt
Szárnyal, mint a gyors gondolat –
Az égben fenn ő mindig szabad!

Nemes ívű, erős teste
Ráfeszül a fellegekre...
Rábízza magát vásott szelekre –
És övé a táj végtelenje!

SARKVIDÉKI PING-PONG CSATA

Pingvin Peti ping-pong bajnok,
Fő erénye a csavart-csapott.
Most Pingvin Palkó ellenfele –
Véli: könnyen elbír vele...

Pattog a csöpp kaucsuk labda,
Peti csap, s jól megcsavarja:
Hát messze száll a kis butuska –
És nem is látni, hol van nyoma...!

Keresgéli Palkó s Peti,
A hamiskát mégsem leli!
Így várnak újabb rangadóra –
Mert hóba bújt a fehér labda...

AZ ÁLLATSEREG SZILVESZTERE

Róka Rozi perdül, pörög,
Vadmalacka visít, rőfög:
Tetszik néki mutatványa –
Ily látványért jött a bálba...!

Süni kér fel teknősbékát –
Mókus viszi táncba lányát.
Nyuszik járnak csüördögölőt,
Elefánt meg lágy keringőt...

Szambázik már Farkas Frida,
Ám csárdást ropna szarka papa.
A tangó az a szöcske heppje –
Míg Pingvin Pál palotást lejtne...

Csa-csa-csázik őz anyuka:
Megforgatja Mackó Soma.
Cickány Cini rokizni kész –
Kisvakondban sincsen már félsz...

Slowfoxozik a szarvasbogár,
Chalstont próbál Laja lajhár –
Izzad is a szegény pára:
A buli végét nagyon várja...

(Ő leginkább már ágyba vágyna –
Egy jót húnyni az újabb bálra...)

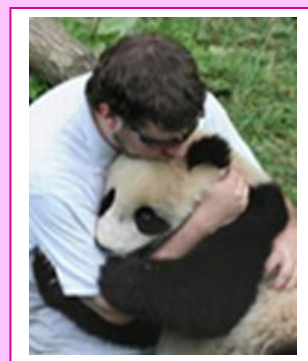
Fut az idő, hajnal hasad:
Kidől lassan az állatkahad.
Egy év múlva majd, szilveszteren
A folytatást is elmesélem...

Most egyelőre elfáradtam –
Mert, bizony, én is táncikáltam...

KINCSESTÁR

Ha szomorkodik a fenyőfa,
Gyantakönnnyét hullatja,
S az borostyánná nemesedik –
Bár kis időbe bele telik...

Porszemből a kagylócska
Igazgyöngyét formálja –
S őrzi lenn a tenger mélyén:
Mert kincse életével felér...!

Álmukban a roppant hegyek
Verejtékeznek kristályszemet –
Úgy csillognak e drágakövek:
Kápráztatnak formák, színek...

Ám van, mi mindnél értékesebb:
Az élet !

... egyszer ezt majd felismered.
Sok változata bűvös csoda –
És mind a Földünk babusgatja...!

Bár tág a világegyetem,
Nem rejti máshol a végtelen.
Oly öröm látni mind e növényt –
Vagy szemekben a fénylő reményt...!

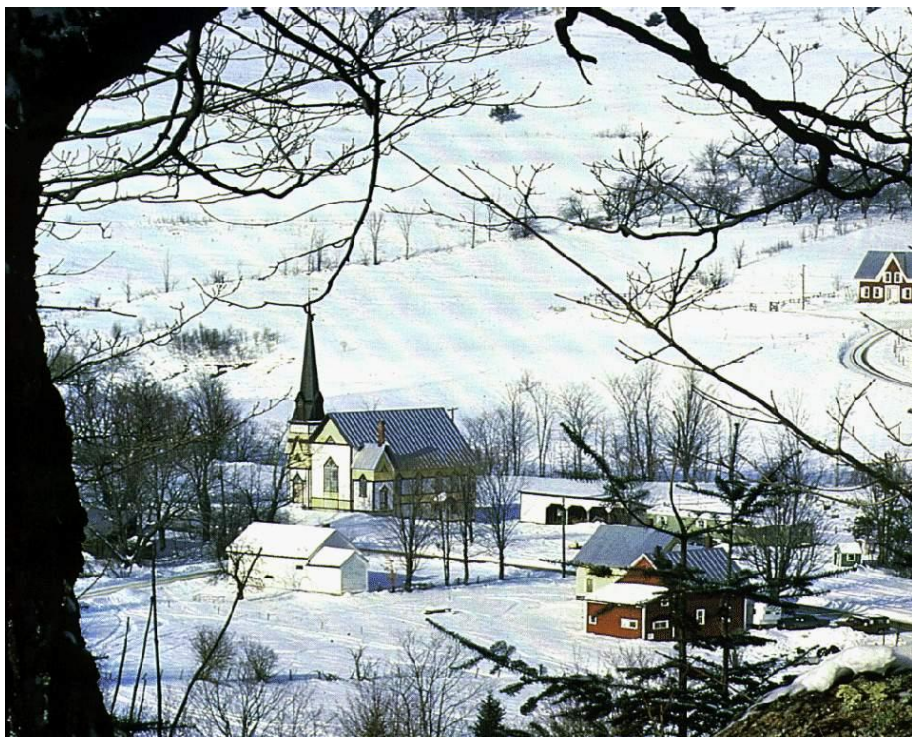
Kis verseimben én ezt nyújtom át,
Lásd: mesés kincsestár a világ –
De azt is, hogy mily sérülékeny,
Hát **óvd !**

...s többé nem hullik könnyem,

Ha tudom, érzed melegségét,
Gyengéd, puha érintését –
És a meghitt szeretetet,
Amit csak a szív rejteget...!

LÉPJ HITTEL FÉNYÉBE !

Sóhajt az éj
– A hajnal még távol –,
Szép álmot mesél,
Lehetsz te bárhol...

Pilláidon rezdül
Könnyű érintése –
A sötétben csend ül:
Várva ébredésre...

S ha oszlik a varázslat,
Sose bánkódj érte:
Eléd egy új nap jő –
Lépj hittel fényébe!

Zárszó

Mivel pedig meséimet
Más nem írta meg helyettem,
Ezért magam összekaptam,
És strófáim lejegyeztem.

Tudom, nem túl szabályosak:
Itt-ott rím és ritmus sánta -
De mégis, talán elrepítnek
Egy élhetőbb világba...

Ha olykor-olykor vigasztalnak
Szomorú órákon,
Akkor én a tenger időt,
Hidd el, nem sajnálom!

S ha üzenetük megszívleled,
Az végképp csodás lenne -
Úgy esetleg még hihetném is:
Azért volt némi értelme...

Tán legutolsó könyvecském ez,
A dalnak most vége -
Majd életművem te végezd be:
Mint kívánom, napjaid szépen élve...!

S így új meséink már magad jegyzed:
Példázva a jó örömét -
Nekem pedig bocsásd meg
E pár gyengécske zöngeményt!

Szeretettel:

Muci mamì.

(Az utolsó kötetnek is)

VÉGE.

A folyt.

már TÔLEĐ köv. !!!

Fátyoltánc

TARTALOMJEGYZÉK

Ajánló	1
Álmomban egyszer...	2
Egy nap a Szavannán	4
Vadászkaland	6
Rinó-sztori	7
Az öreg strucc tanácsa	8
Mongúzék népe	9
Ha kitör a krokodili...	11
Szépséges veszélyek	12
Az anakonda csalárdsága	13
A boa csodálata	14
A delfin barátsága	15
Kenguru guru intelmei	16
Az állhatatos tevelélek	17
Zsebi mami érvelése	18
Matyi majom kiengesztelése	19
A sasfiók célkitűzése	20
A tobzoska szomorúsága	21
Három bocsok egyezsége	22
Rozmár papa és a pedagógia	23
Mamutszellem	24
Forgószél	25
Fátyoltánc	26
A kis kolibri erényei	27
Királyi páva	28
Tengeri csodák	29
Hadd ajánljam figyelmedbe!	31
Az albatrosz röpte	32
Sarkvidéki ping-pong csata	33
Az állatsereg szilvesztere	34
Kincsestár	35
Lépj hittel fényébe!	36
Zárszó	37

Írta, szerkesztette és lektorálta: MUCI mamì
Kiadó: MUCI mamì Betűvető társulat (1 személyes!)
Nyomdai munkák: MUCI mamì Bt.
Kiadva: 2003-ban
Készült: alig néhány példányban
Terjesztő: MUCI mamì Bt.

E cégnél nincs jobb semerre sem:
Még reklámja is az én művem...
Fordulj hozzám bizalommal
Minden egyes alkalommal!

Mert csalódást én nem okozok -
Ha megismeresz, majd tudni fogod...

Sk

ÉN

A verses mesekönyvsorozat 5. kötete
távolli tájakra
kalauzolja el olvasóit
- kellemes barangolást kívánva
kicsiknek és nagyoknak egyaránt!

Muci mami betűvető társulat
(egy személyes!)

- 2003 -